

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatonok
Zradny je.

Za staw spróeny
Napoj móeny
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeň pak swjaty,
Duši daty,
Wotpođń ty.

Z njebjes mana,
Njeh éi khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew ée!

F.

↳ Sserbske njedžělske lopjeno. ↳

Wudawa šo kóždy šobotu w Smolerjez knihicziščežetni w Budyschinje a je tam ša šchtwórtlětnu pschedplatu 40 pj. dostacž.

Jubilate.

Jana 12, 24—26.

Mjeno njedžele Jubilate we wjěšělym jutrownym čašu k wyštanju wabi: Wyštaježe Bohu, wschitke kraje, spěwaježe k čěšćzi jeho mjena! Šchtó tež nochzyl sawyštacž w čašu, w kotrymž nalětnje spěwy i jutrownymi kherluschemi nascheje kšchesczijanskeje wěry tak rjenje hromadu klineža! Šsamo kchori, psched wotewrjenymi woknami šedžo, šo nad mlódněj nalětněj rjanosčzu, nad miłym powětrom a nad wohrjewazym šklóncžkom šraduja. Haj, pola rowow žarowazy sawostajeni maja trošcht a šbóžnu nadžiju we wěryje, a jim šu lubodrohe měštna, se šnamjenjemi žiwjenja wupyšchene, rjeńšche hač w žanym druhim lětnym čašu.

Njedžela Jubilate leži 3 njedžele po jutrach, kaž njedžela Łátare 3 njedžele do jutrow; a kaž njedžela Łátare w křutnym póštnym čašu napomina: Wjěšel šo! tak čže njedžela Jubilate w radosčžiwym jutrownym čašu pschi wyštanju tola na horze wojowanje pošašowacž, bjes kotrehož žaneho wěrneho dobyčza njeje. Pod wumožerškim wodženjom dobrego pastyrja, kiž šwoje žiwjenje ša šwoje wowzy wostaji, na njedželu Łátare spěwamy: „Tón šnjes je mój pastyr“; a pod dobyčžom teho, kiž je šmjerczi mój wšał, na njedželu Jubilate na najhóššche bėdženje myšlimy, w kotrymž dobywamy spěwajo: „Dha wšchał wostanu ja pschezo pschi tebi.“ „Hač mi runje čěło a duscha ša wutlitez, dha wšchał ty šy, Božo, kóždy čaš mój wutrobny trošcht a mój džěl.“

To je dobyčerške wyštanje wošrjedž najhóššcheho špytowanja a najhłubšcheje nušy. To je Jubilate. A to ma šesuf we woczomaj, hdyž wón se šwojimi šklóžobnikami, kaž wón tu rjeknje, wo pscheńčžnym šornu rěčzi: „Šeli šo pscheńčžne šorno do šemje njepadnje a nješemrje, dha wostanje wono šame; hdyž pak šemrje, pschinješe wjele plodow.“ Š tutym jašnym pschirunanjom i pschirodneho žiwjenja, hdyž šo žiwjenje psches šmjercž šakhowa, šesuf wažne potajništvo duchowneho žiwjenja a Božeho kraleštwu do šwětku štaja: pucž k žiwjenju wjedže psches šmjercž. „Šchtóž šwoje žiwjenje lubuje, tón budže jo šhubicž; a šchtóž šwoje žiwjenje na tym šwěčze hidži, tón budže jo šdžeržecž k wěčžnemu žiwjenju.“ Wón tak rěčzi, šo by pschede wschěm na šwój pucž do šmjercže pošašal. Kaš je wón ludži psches šwoju šmjercž na kšchizu wabił! „Hdyž ja powyšchenu budu wot šemje (na kšchiz), pocžabnu ja wschitkich k šebi“, tak bė wón prajil. Pschi žiwjenju měješche malo pschitwiška, ale psches šwoju šmjercž je šebi wulke štadło dobył. Bjes šmjercže budžišche šam wostał, ale jeho kšchiz je wjele plodow pschinješl.

Alle tež šwojich wučžobnikow abo šklóžobnikow je wón napominal, šo bychu šwoje žiwjenje takle šdžerželi. Žiwjenje šdžeržecž a sawěšćicž, dokelž je žiwjenje to najdrožšche kubło, to wšchał je na šwěčze, hdyž šmjercž wschudže na čłowješka šaka! tež bjes šesufoweho napominanja powšchitkowne próžowanje. Šsamo tajžy, kofsiž na jenej štronje psches wužiwanje wschitkich wjěšelow šwoje žiwjenje wo lědžěšatki pschitrotšcheja, na drugej štronje wschě šredki na-

ložuja, s kotrymiž mohło ƚo žiwjenje sđeržecž. Tak tež móŕske lóđže tajŕeje hobŕŕeje wulkofcže natwarja, ŝo ƚo ŝtrach podnórjenja ŝda pŝchewinjeny bycž. Tola tež, bychu-li wŝchitzy na lóđži ŝwoju pŝchiŝluŝchnofcž polnje doƚonjeli, wŝchemu ŝtrachej nicžo na ŝwécže wukhowane njeje.

Alle Jeŝuŝ rěcži po prawom niž wo ŝaŝhowanju žiwjenja, kaž je Luther pŝcheložil, ale wo ŝđerženju duŝche, po tajkim wécžneho žiwjenja. Hdžez by duŝcha ŝchłodowala, tam dyrbiny radŝcho ŝwoje žiwjenje woftajicž, hačž wot Božeho pucža, wot pŝchiŝluŝchnofcže a cžeŝcže wotŝtupicž. Jeŝuŝ je po tym cžinil, je do Wótzoweje wole ŝwolil; a jeho wuczobnizy, runjež ƚu jeho najprjedy wopuŝchcžili, ƚu w jeho ŝlužbje potom wopravdže tam byli, hdžez bė Jeŝuŝ byl, mjenujzy w ŝmjertnym ŝtraŝche mješ pŝchecžeharjemi, a jeno jenicžki ŝ nich, ŝwjaty Jan, je mernje wumrjel. Teho runja je Luther ŝwoju duŝchu ŝaŝhowal, zytemu ŝwėtej wotmolwioŝchi: „Ja njemóžu hinaŝ!“ A tež ŝ jeho ŝkutka je wjele plodow naŝtało. Wón njeje ŝam woftal, ale wulki lud ŝ nim evangeliŝki, lutheriŝki rěka.

Wopominny tamnych ŝobuczłowjekow na lóđži „Titanic“, ƚotŝiž ƚu najprjedy žony a džecži do cžolmow puŝchcželi a ƚo na to tepili. Dwaj mandželŝtaj ŝtaj radŝcho wobaj wumrjeloj hačž ƚo dželiloj. Bóh ŝwarunij naŝ pŝched tajkim ŝtrachom, w ƚotrymž dyrbjeli ŝwoje žiwjenje ŝa druhich abo ŝa Bože kraleŝtwo woftajicž, ale wón naŝ tež je ŝwjatym Duchom wuhotuj, ŝo bychmy je wŝchėmi mozami ŝobuczłowjekam a Božemu kraleŝtwu ŝlužili a tak tam byli, hdžez naŝch Anješ je, Jeŝuŝ Khrjŝtuŝ. Hamjen.

T. w B.

Radoŝć nad Jeŝuŝom.

Pŝalm 73, 25. 26.

Jeŝu, mam-li jeno tebe,
Dha wo nicžo njerodžu;
D tak wobohacžam ŝebje,
Hdyž ƚo tebe mozuju!
Šchto mi njebio, ŝemja chzetej,
Paruje cže wutroba?
Cžėto, duŝcha ŝawutlitez
Wješ ŝwojeho Šbóžnika.

Njech mje horjo ŝwėta tyŝchi,
Jeŝuŝ je troŝcht wutroby;
Šym-li w nuŝy, wón mje ŝluŝchi,
Njejŝym žadny pomozy.
Wokhudnjam a cžėpju ŝchłodu,
Jeŝuŝ mój džel woftawa;
Dacžnotu wón ŝchewi ŝ wodu,
Šłód paŝ ŝ khlėbom ŝ wŝkofa.

Hdyž we cžėmnyh dole kłodžu,
Jeŝuŝ moje ŝlónžo je;
Šėry khelich ŝchizja kłodžu
Šako ŝame ŝlódkofcže;
Cžėrneje, wóŝty bycž ƚo ŝdadža
Nóžow kwėt mi njebjėŝki;
Radoŝć w kraŝnyh pruhach ŝhadža,
Š mrokoty ƚo ŝyboli.

Haj, mój Jeŝu miłofcžimy,
Mój ty wécžnje woftanjėŝch;
Tebi jeno chzu bycž žimy,
Ty mje ŝ njebyu powjedžėŝch.
Njech tež twoja lubofcž kčžėje,
Jeŝu, mi tu na ŝemi,
Šo tam duŝcha kłonu ŝmėje
Šunu w ŝbóžnej wécžnofcži!

K. A. Fiedleŝ.

Nalėcžo.

To je nėtko tola rjany napohlad, kiž cži wotuczaze žiwjenje na kraju dawa! W mėŝtach wŝchė ŝamjenje w lėcže a ŝymje morwe woftawaju, na kraju paŝ ƚo wŝcho ŝeleni. Šchėra rola wožitwja, luŝi ƚo piŝanja a na hałofach ŝpėwaju ptacžki ŝwoje lubofne kherluŝki.

Alle ja ŝnaju hiŝcže rjeŝŝchu rolu hačž tu, kiž ŝ twojemu kublu ŝluŝcha, to je twoja wutroba. W njeje dyrbi ƚo tež wŝcho ŝelenicž, roŝcž a kčžecž. Wėra ma tam ta mój bycž, kiž w ŝemi leži, a dobre ŝtutli dyrbja te ŝtwjelza a kłoby bycž, kiž tale mój ŝ wutroby plóđži. Tajka wutroba je rjana, luba ŝahrodka a bórŝy ƚo jejne durcžka wotewrja a luby hólcz do njeje ŝtupi a ƚo w njeje wukhodžuje, mjenujzy twój Anješ Jeŝuŝ. „Šeli ŝchto mój kłób ŝluŝchi a mi wotewri, ŝ temu chzu ja ŝaŝcž.“ Šo by tola kóždeho wutroba tajka ŝahrodka ŝ nalėtnej mozu a pŝchu byla!

Alle tež kóždy lud je rola, ƚotruž je Bóh ŝtworil. Ludy ƚu, ƚotrež ƚo polu je ŝchčėrnifcžom runaju. Włody tam nėhdy bėchu; ale nėtko ŝtej wėra a pobožnofcž haŝkej, ŝo je lud próbdnemu polu runy. Tajkich ludow je wjazy; trjebaŝch jeno na italiŝki abo franžowiŝki lud hladačž. Šchto wė, hačž ŝa tute ludy hdy žane nalėcžo wjazy pŝchiŝdže.

Wontach w dalofich krajach paŝ ƚu pohaniŝke ludy, kiž ƚo próbdnej roli do nalėcža runaju. Nėtko w nich hiŝcže nicžo njerofcže. Alle njech jeno ŝwjėt ŝ Božim ŝłowom do nich pŝchiŝdže a do nich ŝwoje njebjėŝke ŝymjo wuŝywa, dha wono bórŝy ŝeŝhadža a wŝcho ƚo ŝeleni a plódy njeje. Kaŝ tola na miŝioniŝkim polu wutroby ŝa Khrjŝtuŝa kčžėja! Tam je nalėtne žiwjenje.

A wŝchelaŝkim pohaniŝkim ludam paŝ hiŝcže žadny tajki ŝwjėt abo miŝionar dólchoł njeje, ŝo by jim to prawe nalėcžo pŝchinjeŝk. Duž podpjerajmy miŝioniŝtwo, ŝo bychu ŝkerje a lėpje wŝchitke ludy to prawe duchowne nalėcžo mėte!

Bohuwėr.

Nėhdy je nėhdže w kraju kłudy hólczėž byl. Štarŝchėj bėŝchtaj jemu wumrjeloj, a dobri ludžo bėchu ƚo po nim horjebrali. Šchtož jemu cžinjachu, to jim ŝ poŝluŝchnofcžu a pilnofcžu w ŝchuli a domach ŝaplacži.

Naŝ bėŝche w ŝchuli pruhowanje. Šchulŝki dohladowar bu bórŝy na tehole hólza kėdžbliwy, pŝchetož tón mólczki na wŝchė praŝchenja prawe wotmolwjenja dawafche. Duž ƚo jeho inŝpektor praŝchėŝche: „Mojė džėcžo, cžeje ty ƚy?“

Hólz woczki ŝ ŝemi ŝkóži a ŝe ŝylju we wócžku džėŝche: „„Mojej ŝtarŝchėj ŝtaj wumrjeloj.““

„Alle kaŝ dha ty rėkaŝch?“ ƚo inŝpektor dale praŝchėŝche.

„„Bohuwėr““, rėkaŝche wotmolwjenje.

„Aj, hłaj tola, kaŝke maŝch ty rjane mjeno“ ŝnapŝchecžimi pŝchecželny muž a na njeho ruku požohnujo połóži. „Bohuwėro, haj domėt ƚo Bohu ŝwoje žime dny; ŝchtož ƚo jemu domėri, njebudže ŝ hanibje.“

Šłowo tehole lubofcžimewo knjeŝa Bohuwėr ŝwoje žime dny

sažo njesabu. Něk hake šo jemu jeho kščežene mjeno prawje rošjašni. Pščežo jemu jeho mjeno s namokwjenjom wosta, prawje na Boha twaricz a šo jemu dowericz. Wón je na tuto namokwjenje tež pošluchał. Dowera na Boha wosta šaložk jeho waschnja. Šbože jeho žiwjenja šo na jeho rjane mjeno šaloži.

Š teho je widžecz, kak wjele je na tym ležane, šo pšchi kščeženižy dobre móžne mjeno, kiž ma něšto čžežne na šebi, šobu doštanjemy. Našchi přjedomnižy šu rošymili, šwojim džeczom tajke mjena dawacz. Ludžo našeho čžaka njedyrbjeli to šabycz a wšchelžy to šažo s nowa wuknycz.

Malětny spěw.

D. M. Luther.

Sa najrjeišchi čžak lětny mam,
Šdyž ptaczki šaspěwaju nam;
Šlaj, šemja jich tež pošna je,
Duž mamy wšhelke šhěrlušche.

Šlaj, šolobik najkrašnišcho
Tu wšchudžom šwješeluje wšcho,
Ššwój šlódki šhěrlušch šaspěwa;
Budž ša to džafna, wutroba!

Bóh lubny wšchitke ptaczatka
Še štworik nam ša šnamjenja,
Kiž wucža naš Šoh' pošbėhacz,
Šom' k čžesčzi na pišchczelach hracz.

Še wodnjo, w nožy špěwaju
U wšchitke pošne džafa šu;
Šež mój spěw Boha šhwaluje,
Ššo šemu wšchėdnje džafuje.

Surij Bróšf.

Do žyrkwje!

Nėhdže duchowny ras w žyrkwi džeczzi wucžesche. Nunje šo wo wodaczu hrėchom rėczesche a duchowny hrėchi „duchowny wuřad“ mjenowasche. Pšchi tym džeczom tole powjedasche.

W narašichej Bruskej šo hišchče dženzka tu a tam wuřad namaka. Duž šo ras šta, šo šo wonkach na wšy w forcžmje wořebni mėšchčzenjo s rejemi šabawjachu. Mjes nimi bė tež rjana wořebna, bohata knježna, kiž ani jeniczkeje reje pšchepařla njeby. Nunje bė šažo jenu reju škóncžika, jako młody muž k njej štupi a ju namokwjesche, šo by s nim na mėščze rejwanřku lubju wopušczžika. Wřcha rošhnėwana knježna žadanje zuseho wotpořasa. Duž šo młody žuřy na jejneho nana s tymřamym žadanjom wobroczi. Tajkemu šhutnemu napominanju šo nan šarjež njemőžesche a tak dha škóncžnje tón žuřy a ta knjeni se šwojim nanom s rejwarřkeje lubje won džėchu. „Šnadna knježna“, tam někto tón žuřy počža, „ja šym lėkar a moja pšchiřluřnoscz je, Wam šrudnu powjescz bjes šomdženja pšchinjescz: „Wš macže wuřad na šebi!“

Maly brodžik we wobliczu, kotrehož knježna njebė ředžbu mėla, wo tym šwėdcžesche, šo mėjesche lėkar prawo.*

Tole duchowny šwojim džeczom, kiž s napjatej nutřnosczu pošluchachu, powjedasche a šo je na to woprašča: „Še drje ta knježna šo někto šažo na rejwarřku lubju wrócžika?“

„Nė!“ džeczzi wotmolwichu.

„Ale hđže dha je šchla?“ prařchesche šo duchowny dale.

„Do žyrkwje!“ bė džeczzi wotmolwjenje.

To kė žyle prawje rėczane. Šdyž šwėt wjazy ničžo nimo, potom šo ludžo žyrkwje dopomnja, hđžež Šesuř špokoja a rėczzi a

hoji. U ničto tam pobarmo njeńdže. Pščežo pšaczi to šlowo: „Bójče šem ke mni, kiž wš špřozni a wobczėženi řeze, ja chzu wař wofřchewicz“. Wš pař dyrbjeli šo hižom přjedy, hacž naš šwėt do bofa čžiřnje, k žyrkwi džerzecz; pšchetož potom móže šo štacž, šo wjazy tak wjele duchowneje možy nimamy, se šwojej nusu šo na žyrkej wobrocžicz. Šamna knježna jeje tež wjazy njemėjesche. Šejne njesbože, kiž ju w řezėjazej młodořci se wřcheho šboža njejabžy do najwjetřcheho njesboža čžiřny, ju tak porařy, šo šwój rořom šhubi.

Móz s wyřkoscze.

Šosef Šaydn bėšche nimo mėřy pilny komponist. Šedyn wječor bė wón s druhimi hudžbnikami we wjeřelym towarřtwje. Tu šo mjes druhim tež ta prařchėn nacžiřny, na šajke waschnje šo šnutřkowna móž, je-li po trajazyh džėle wotpjata, najřpėřchniřcho woczerřtwicz hodži.

„Ša šo ša klavėř řydnu“, přėni rucže šapadny, „a prawje horlirwje hraju; to mje šažo woczerřtwi a rořwjeřela.“

Druhi powjedasche, šo do towarřtwow řhodži a šo pšches žort a duchapóřnu rořmóřwu šahorjecz phta. Šřeczzi mėnjėsche, šo to tajkim padže pola njeho blescha šchampanřkeho wina najřpėřje řtutuje.

Šaydn mjelczesche. Šako šo jeho prařchachu, šajki pošyl-njazy řřėđk wón pšchi šwojim mnohim džėlanju naložuje, wón wotmolwi: „Ša mam we šwojim wobhđlenju mału domjazu řapalku; do teje ja řhodžu a šo modlu, tak huřto hacž šo wotpjaty řaczuwam; tónle řřėđk mi hiřchče ženje šwoju pošylnjazu móž řapowjedžik njeje.“

Še špodžiwanjom wřchitz pošluchachu a wuřnawachu: Šaydnowe džėla dopořasuja, šo je jeho móž najwjetřcha.

„To njeje moja móž“, wón šnapřcheczziwi, „to je Boža móž!“

F.

„Šbóžne ničžo.“

Wyřkoto wucženy knjes pšchi řožu šwojeje stareje pšchichodneje maczerje ředžesche, kotraž šo řmjerczi bliřesche. W štrownych dnjach bėšche wona jeho rjenje křincžazyh šlowam pšchipořluchowala, jako wo tym rėczesche, kak po jeho mėnjenju wřchitz, kiž wumru, do „řbóžneho ničeho“ rořpadnu. To bėšche šo jej řpodobne řeřdało, šo do „ničeho“ rořėńdžesč, hđž je šo čžėlo řestariło a řřhorilo a hđž na šwėczze tola žaneho wjeřela a žaneho wofřchewjenja njemőžesč mėcz. Šak derje by to było! Pšchetož tež žyla wina dořheho žiwjenja by do ničeho rořpłunyla. Šaj, wřcha njesprawnořcz, wřcho hidženje by řaž s jenyh přecz řetřene było; ty mohł řebi řte šwėdomnje řalutowacz. Šdy bychu potom tež wřchitz čži čřlowjekoj do ničeho rořpłunili, nad kotřymiz a s kotřymiz řy hrėřchik, dha njeby ani řčžėh dopomnjeczka na někajřu winu wostal.

Šako pař štara macz čžujesche, šo je wumřecze bliřko, duž šo s dyřkotazyh hłošom šwojeho pšchichodneho řyna woprašča: „Še tež to žyle wėřno, šo něk, hđž wumru, to šbožowne „ničžo“ nastawa? Nařcha štara řucharřka Šana je mi pščežo powjedala, šo to wėřno njeje, ale šo po řmjerczi řudženje pšchĩńdže, dořelž je řwjaty Bóh na njeřu, pšched kotřymž mamy šo wřchitz řjewicz.“ Šodžinu dořho phtařche wucženy wotmřřlenje stareje mřėjazeje řony rořpřóřchicz a jej na řawėřte wobřrucžesche, šo wona někto do „řbóžneho ničeho“ pšchėńdže. Derje jemu pšchi tym njebėšche. Škóncžnje řlaba řwėczka wuharřny. Šrořmłowa bėšche ša tutu řemju na řónzu.

Wjele njeđel njebėšche hiřchče řařchło, duž bu lubowana džowcziczka tehole knjesa, hacž dotal žyle řtrowe džeczžo, wot čžėřkich řpinkow s dolhimi njemozami řapřchijata. Šajka ból na štarřchėju pšchĩńdže, jako šo řdasche, šo dyrbjalo tuto řkóncžko jeju žiwjenja

a doma wuhafnyć a do „sbožneho niczego“ pscheńc! Někto ſo wěz zple hinascha sdaſche. Prěni lětarjo buchu sawołani, pomoz bu pytana, ale podarmo: džěcžo woſta khore a ſahe wjadnjaza kwětk. Bóh běſche počať, i tutymaj na troſchtu a nadžiji khudymaj, na pjenjeſach a ſwětnej mudroſczi pať bohatymaj čłowjekomaj rěčecź. Duž pschińdže jena knjeni i pschecźelſtwa, kotrejež wobkhad pať njeběſche lubowanj; pschetož wona by rěčala wo Sbožniku hrěſchniſtow, wo wěcžnym wumoženjju a wo nadžiji psches krej ſchižowaneho a ſtanjeneho Ssyna Božeho, dokelž něſchto lěpſche ſnajefſche hač to „nicžo“. Sbožowna a wjeſela wona Sbožnika wobkwědčefſche, kiž móže kóždu žakoſcź a ſtarofcź ſpokojicź, Sbožnika, kotremuž móža khore džěczi a mrějazych ſtarſchich do jeho ſwěrnejju rukow a na jeho wutrobu položiť. Na to ſo tón wučženy knjes a jeho hluboko ſrudžena mandželſka haſle dohladaſchtaj, ſo je hiſchcže něſchto lěpſche hač to „sbožne nicžo“.

Pschipad abo Bóh?

Někajſa žónſka, ſdžělana, wučžena a pschi tym ſmjercź horba, ſo na morju po kóžji wjeſeſche. Dužy po pucžu ſo i matroſu, kiž do Rhrystuſka wěrjeſche, do rěče da; pschetož tajkich tež mjes matroſami nadeńdžefſch. Tcho ſo wona praſchefſche, kať dołho pucž hiſchcže traje. „Sechze-li Bóh“, wotmolwi wón, „dha ſmy ſa 2 njedželi na kraju.“

„Sechze-li Bóh“, ſmjeſeſche ſo ta žónſka, „ty prajifſch? To je tola hlupje prajenje; njewěſch dha, ſo ſo wſcho pschipadnje ſtawa? Bóh njeje, pschipad knježi.“

Tón kóžnik pytaſche ſwoju wěru do Boha ſakitowacź, ta žónſka pať na hubu khroma njebě, duž dyrbjeſche wón ſkóncžnje ſmėrom byčź.

Něſchto dnjom poſdžifſcho pať ſo wulki wětr ſbėhny a kóžji ſtrach hrožefſche. Gdych wichor runje najbóle ſahadžefſche a ta mudra knjeni we ſwojej komorzy iſchepotajo ſedžefſche a tón kóžnik mėrny nimo njeje džěſche, ſwojeje ſlužby hladajo, ſo wona jeho wopraſcha: „Schto mėniſch, njelehnyje ſo wichor ſkoro?“

Tón pať džefſche: „Kaž ſo ſda, niž tať rucze!“

„Dha modl ſo tola, ſo njebychmy tónž wſali!“ wona jeho praſchefſche.

Wón pať wotmolwi: „Dyrbu ſo ſnano k pschipadej modlicź?“

To běſche prawe wotmolwjenje, kotrež je tej hordej, hubatej žonje woczi wotewriko, ſo ſo wot ſwojeho pschipada wotwobroczi a do Boha wěrícź poča. W ſbožu ſo wſchaf něchtóžkuli je ſwojej njewěru hordži; w njeſbožu pať je potom wón tón prěni, kiž žakoſczi a ſtona a ſebi žaneje radhy njewě.

Na wikach.

„Na wikach ludži lěpje ſefnajefſch, dychli w zyrkwi“, praji pschiſklowo, a ſchtóž je jo prěni raſ wuprajik, njeje žanu kžu rěčal.

ſa džěch raſ — powjedafſche ſtary duchowny — i jenyj ſnatym na wiki. Tón honjeſche na nje dvě krumje, kiž běſchtej hižom khětro ſtarej. Mój ſo dužy po pucžu duſchnje ſabatwjachmoj. Gdych pať na wiki pschińdžechmoj, mėnjeſche wón: „Někto, knjes duchowny, dyrbu pschedawacź, a mi by lubſcho bylo, hdy bychmoj ſo poſdžifſcho radſcho něhdže druhdže trjechiſkoj!“ To rěkaſche, je ſochorom krawcź. ſa jemu wotmolwich: „„Dobre, ja wſchaf pónđu, Boha pať tola prjecź póbłacź njemóžecze!““ na cžož džěch.

Dužy dom ſažo na to k rěčam pschińdžechmoj, a ja tu i nowa ſhonic, ſo ludžo jara derje wjedža, ſchto je psched Bohom prawe a ſchto niž. Woni pať ſwoje wjedženje a ſwėdomnje něhdže

domach na hoſdžif powjeſnu, ſo tam wiſajjo woſtanje, a někto bu a cžinja, ſchtož jim cžert kaže a ſchtož jim móſchnje pjelni.

W zyrkwi pobožny byčź, to nicžo cžěžte njeje; my pať dyrbimy w ſpytowanjach tuteho žiwjenja ſo ſa ſchefſcžijanow wupoſafacź. ſeno ſa tajkich je Bóh njebyeſa wutwaril.

Kajkež žiwjenje, tajke wumrjecze.

ſa i bratſikom hižom we kóžu ležach, jako ſo do wofna klapaſche a žónſki hlóſ praſchefſche: „Knjes duchowny, knjes duchowny, pójče wſchaf rucze k naſchemu Prěrej, wón chze wumrjecź a njemóže; ſpochi woła po duchownym, ſo je wulki, wulki hrěch wobefſchol a ſo tať njemóže psched Boha ſtupicź.“

Mój hólzaj tamneho Prětra ſnajachmoj jako cžmoweho cžłowjela a ſo jeho bojachmoj. Běſche to muž ſe ſmorſchcženyj woblicžom a ſe ſažwanymi wloſami; běchmoj ſo jeho pschezo bojaſoj, pschetož ſchtož maja džěczi rad a ſchtož jim dowěrjenje cžini, wo tym wón nicžo njemėjeſche; ſchtož pať džěczi wotſtorkuje, to mėjeſche wón nimale wſchitko na ſebi.

Man, ſo wjele praſchenja woſtajiwſchi, ſo na mėſcze ſwobuwa a ſwobleka, macž pať ſo ſtyſkniwje praſchefſche: „Bože dla, ſchto to budže?“ Sčyſchachmoj hiſchcže khěžine durje ſo wocžinjecź a nana do cžmoweje nozy woteńcź, a kať macž hiſchcže jemu ſobu da: „Tón Knjes cze pschemodžej!“ Na to wiſchitko wocžichny. Těhdy ſebi prěni raſ pomyllich na Boži ſurowy a ſatraſchny kud nad hrěſchnikami. „Straſchna wěz je, do rukow žiweho Boha padnyčź.“ Bě mi, jako bych tcho muža psched ſobu widžil, kať ſa poſleſchcžom hrabajo a i proſtymaj wocžomaj prjedy ſo hladajo woła: „Njemóžu, njemóžu wumrjecź!“ Pschetož ſo i nim tať ſteji, běſche žonine žakoſcženje ſpóſnacź dalo.“

Na ſpanje pola naju někto žana myſl njebě; ſe ſtyſknoſcžu ſo bliže hromadu kóčžo wobſanſchachmoj, niž prjedy wuſhnyčź, doniž nan njeje jaſo pschiſchol. Njech tež macž rěčefſche: „Spitej, džěſczi! Man, kiž bu k kóžu khoreho sawołany, ſnadž dołho pola njeho woſtanje“, to nicžo njepomhaſche, cžim bóle jeno žadachmoj, wjazh ſhonic. Cžifſche chychmoj drje woſtacź, ani ſo dale njepraſchecź, ale to mėjachmoj wučžinjene, ſo ſpacž njechamoj.

Khětra khwila bě ſaſchka, duž ſlyſchachmoj, kať macž pschi wocžinjenyj wofnje ſtejo ſo ſe iſtwy do nozy wopraſcha: „Mano, ſy ty?“ a kať potom rucze k khěžinym durjam ſtupaſche wocžinicź. Man dó iſtwy ſaſtupiwſchi poča: „To bě žakoſtne wohladanje, tón cžłowjek je psched lětami ſaſchnje pschiſchahal a to je jemu tajke hórke mrěcze nacžiniko. »Bóh tón Knjes mi njemóže wodacź«, wón wołaſche, »wón je mje psched tym hrěchom doſcž warnowať. Ssudnik je mi prajik, ſo njemóžu i dobrym ſwėdomjom pschiſchahacź, a tola ſym to cžinik. O mój hrěch je wjetſchi, hač ſo mohł mi wodaty byčź.« Tute poſlednje ſłowa je njeſbožowny, wſchemu troſchtej ewangelija ſamknjenty, pschezo ſažo prajik, hač ſo ſkóncžnje i hlubokim ſdychujenjjom morwy naſad njeſwjeſe.“

ſa ſwoje žyke žiwjenje njeſapomnju tuteje powjeſcže ani teje mozy, kotruž wona nade mnu mėjeſche. Hiſchcže te ſwony ſlyſchu, kotrež tamneho njeſbožowneho wuſwonjowachu, hiſchcže tón kaſchcž na ramjenjach noſcherjow k rowej njefcž widžu, ale ſwony a woblicža, wſcho k mni rěčefſche: „Schtož cžłowjek byje, to budže wón tež žnjecź.“

„Bombaj Bóh“ njeje jenož pola knjeſow duchownych, ale tež we wſchěch pschedawarňjach „Serb. Nowin“ na wſach a w Budyſchinje doſtacź.